

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3303 van 29 oktober 2007
in de zaak X/IIde kamer**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van onbekende nationaliteit, op 27 augustus 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 juli 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 24 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende op 6 november 1996 in België een asielverzoek in. Op 24 maart 1997 nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

1.2. Bij schrijven van 23 mei 1998 diende verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 27 augustus 1999 dat deze aanvraag onontvankelijk was.

1.3. Op 26 januari 2000 diende verzoekende partij, in toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen (hierna: de wet van 22 december 1999), een regularisatieaanvraag in. Verzoekende partij werd bij ministeriële beslissing van 24 maart 2002 uitgesloten van de toepassing van de wet van 22 december 1999.

1.4. Verzoekende partij werd op 18 december 2001 door het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar wegens 'exploitatie van een anders ontucht of prostitutie' en 'wederrechtelijke vrijheidsberoving met foltering'.

1.5. Op 20 mei 2003 werd ten aanzien van verzoekende partij een ministerieel besluit tot terugwijzing genomen. Deze beslissing werd op 28 mei 2003 aan verzoekende partij betekend.

1.6. Bij schrijven van 12 oktober 2006 diende verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 27 juli 2007 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onvankelijk, doch ongegrond verklaard. Deze beslissing werd aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 augustus 2007.

Deze beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

"(...)

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Het ouderschap van een Belgisch kind, het hebben van een relatie met een Belgische onderdaan en plannen hebben om in het huwelijk te treden, worden door betrokkene ingeroepen als argument om een machtiging te verkrijgen van verblijf in het Rijk.

Het gegeven ouder te zijn van een Belgisch kind en het hebben van een relatie met een Belgische onderdaan heeft niet automatisch het verwerven van een verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied tot gevolg.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene de openbare orde heeft geschaad door veroordeeld te worden op 18/12/2001 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 jaar voor prostitutie-exploitatie van andermans ontucht of prostitutie, wederrechtelijke vrijheidsberoving met foltering.

Betrokkene kan het gegeven dat zij inmiddels een gezin gesticht heeft niet ingeroepen als grond om een verblijf toe te staan. Verzoekster is zelf verantwoordelijk is voor de door haar gemaakte keuzes, ook diegene inzake familieplanning. Betrokkene en haar partner wisten dat zij voor een lange tijd in de gevangenis diende te verblijven en dat het kind aldus in de gevangenis geboren diende te worden. Bovendien diende zij te weten dat het kind slechts voor de eerste 3 jaar bij haar zou blijven. Het kind (L. S.) werd op 14/04/2004 (geboren).

Tevens dient te worden opgemerkt dat haar Belgische partner op de hoogte was van haar opgelopen veroordeling en dat haar illegale situatie reeds gekend was bij het begin van hun relatie. Ook haar partner is aldus verantwoordelijk voor de door hem gemaakte keuzes.

Gezien het gedrag van betrokkene vormt het gegeven ouder te zijn van een Belgisch kind en een relatie te hebben met een Belgische onderdaan geen reden tot een verblijfsrecht. Het hoger belang van de Belgische Staat primeert op het familiale belang van betrokkene.

Verder haalt de betrokkene aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Liberia. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene haar identiteit niet kan bewijzen aan de hand van enig officieel document. Het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen verklaarde op 24/03/1997 hieromtrent: "Daarenboven kan er geen geloof worden gehecht aan betrokkenes bewering, als zou zij de Liberiaanse nationaliteit bezitten." Dit gegeven kan dit niet weerhouden worden om een verblijfsrecht toe te kennen.

Betrokkene verklaart verder dat zij wenst huwen met haar partner, de heer (S.). Er worden echter geen bewijzen voorgelegd dat er al een huwelijksdatum is vastgelegd en dat de nodige documenten vereist voor het huwelijk reeds zijn binnengebracht.

*De regularisatieaanvraag wordt dan ook ongegrond verklaard.
(...)"*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 22 en 22bis van de Grondwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 3.1, 6.2, 9.1, 9.2, 16, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), *juncto* van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Verzoekende partij voert in de eerste plaats een schending aan van haar recht op een gezins- en familieleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM en in artikel 22 van de Belgische Grondwet, in samenhang met een schending van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij stelt dat een correctionele veroordeling niet kan inhouden dat een persoon ten eeuwigden dage verstoken dient te worden van haar rechten op een gezins- en familieleven en dat zij wel degelijk recht heeft op familieplanning. Verzoekende partij wijst er op dat zij sinds lang een feitelijk gezin vormt met een Belgische onderdaan en dat uit deze relatie een kind werd geboren, eveneens van Belgische nationaliteit. Verzoekende partij stelt dat artikel 8 van het EVRM eveneens wordt geschonden in hoofde van haar minderjarige dochter daar de weigering van het verblijfsrecht tot gevolg heeft dat het kind ofwel wordt gescheiden van haar moeder indien deze het grondgebied dient te verlaten ofwel haar moeder dient te vergezellen naar Liberia. Verder meent verzoekende partij dat artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, in hoofde van de andere (minderjarige) kinderen van haar Belgische partner, ingeval zij het grondgebied zou verlaten samen met haar minderjarige dochter. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing disproportioneel is en niet in verhouding staat tot het nagestreefde doel.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 22, eerste lid, van de Grondwet luidt als volgt:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald."

De Raad wijst er op dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en het eerste lid van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Verzoekende partij betwist trouwens niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar is van mening dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden.

Verwerende partij verwijst, wat betreft de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel, in haar nota met opmerkingen naar het ministerieel besluit tot terugwijzing dat ten opzichte van verzoekende partij op 20 mei 2003 werd uitgevaardigd. Zij stelt dat tegen dit ministerieel besluit geen rechtsmiddelen werden aangewend, dat deze beslissing aanwezig is in het rechtsverkeer en, gelet op de zwaarwichtigheid van de door verzoekende partij gepleegde feiten, primeert op het gezins- en familieleven van verzoekende partij. Verwerende partij argumenteert dat artikel 8 van het EVRM geen absoluut recht inhoudt en dat er om redenen van openbare orde van kan worden afgeweken, en citeert hierbij uit een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg van 7 augustus 1996 (*C. v. België*).

Verzoekende partij antwoordt in haar repliekmemoirie dat niet elke casus zomaar gelijkgesteld kan worden en eenvoudigweg afgewezen mits verwijzing naar dit ene arrest van het Europees Hof. Verzoekende partij benadrukt dat de afwegingen bij het onderzoeken van een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij steeds uitgebreid gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op het artikel 8 van het EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Verzoekende partij verwijst hierbij naar arresten van het Europees Hof waar de band van vreemdelingen met het respectievelijke land waar zij verbleven wel sterk genoeg was om tot een schending van artikel 8 van het EVRM te besluiten (*Moustaquim v. België*, 18 februari 1991; *Beldjoudi v. Frankrijk*, 26 maart 1992). Verzoekende partij meent dat verwerende partij niet de moeite heeft gedaan een effectieve en zorgvuldige afweging van belangen te maken. Zij stelt dan ook dat verwerende partij niet uiteengezet heeft, laat staan afdoende gemotiveerd, waarom het bevel om het grondgebied te verlaten "noodzakelijk is in een democratische samenleving" en verwijst naar een arrest van de Raad van State (R.v.St., nr. X, 9 april 2002).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. X, 7 december 2001).

De Raad wijst er op dat volgens een vaststaand principe van het internationaal recht, en zonder afbreuk te doen aan verdragsrechtelijke bepalingen, het aan een staat toekomt de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan, te regelen (R.v.St., nr. X, 28 juni 2001). Artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet kunnen niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een verplichting bestaan om de door partners gemaakte keuze van de (echtelijke) verblijfplaats te respecteren. Artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet staan een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet niet in de weg (R.v.St., nr. X, 9 oktober 2001). In zoverre een bepaalde maatregel een inmenging uitmaakt op het recht op gezinsleven, vereist het proportionaliteitsbeginsel evenwel dat deze maatregel nodig is in een democratische samenleving, oftewel relevant om een gerechtvaardigd belang veilig te stellen en evenredig ten aanzien van het nagestreefde doel. Er dient te worden afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de bestreden beslissing en de door de beslissing veroorzaakte inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat verwerende partij, bij de beoordeling van de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, een afweging maakte tussen de nood aan bescherming van de maatschappij en het recht op gezinsleven van verzoekende partij en oordeelde dat de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid primeerde door te verwijzen naar de ernst van de gepleegde strafbare feiten en de zware veroordeling van verzoekende partij en door aan te geven dat verzoekende partij en haar partner zelf verantwoordelijk zijn voor de door hen gemaakte keuzes, onder meer inzake familieplanning. Wat dit laatste punt betreft, dient er immers op te worden gewezen dat op 24 maart 1997 door de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij werd geweigerd en dat zij er sindsdien voor opteerde illegaal in het land te verblijven en gedurende haar illegale verblijf bovendien veroordeeld werd tot tien jaar gevangenisstraf. Ook haar partner was op de hoogte van haar illegale verblijf op het moment dat een relatie werd aangegaan. Verzoekende partij betwist overigens nergens dat zij door haar gedrag de openbare orde heeft geschaad, dat zij illegaal in het land is en dat zij het ministeriële besluit tot terugwijzing niet heeft aangevochten. Waar verzoekende partij zich beroept op twee arresten van het Europees Hof, zijnde *Moustaquim v. België*, 18 februari 1991 en *Beldjoudi v. Frankrijk*, 26 maart 1992, wijst de Raad er op dat deze zaken betrekking hebben op personen die over verblijfsvergunningen beschikten in het land waar zij verbleven en die aldaar ofwel geboren waren ofwel er sinds zeer jonge leeftijd verbleven. Deze zaken kunnen in casu derhalve niet nuttig worden aangevoerd.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St., nr. X, 17 december 2003). Er dient te worden besloten dat verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Verzoekende partij toont geen schending aan van het recht op gezinsleven, zoals vervat in de artikelen 8 van het EVRM en 22 van de Grondwet, van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Waar verzoekende partij, in haar repliekmemoirie, nog betoogt dat niet uiteengezet wordt waarom een bevel om het land te verlaten noodzakelijk is en verwijst naar rechtsleer en rechtspraak, kan de Raad slechts vaststellen dat deze grief feitelijke grondslag mist aangezien de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.2. Verzoekende partij voert, in wat kan beschouwd worden als het tweede onderdeel van het middel, de schending aan van artikel 22bis van de Grondwet en van de artikelen 3.1, 6.2, 9.1, 9.2, 16, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag. Verzoekende partij betoogt dat zij als gevolg van de bestreden beslissing maar twee mogelijkheden heeft, zijnde het grondgebied verlaten mits achterlating van haar minderjarige dochter of samen met haar dochter het land verlaten. In het eerste geval meent verzoekende partij dat dit in hoofde van het kind neerkomt op een schending van de artikelen 3.1, 9 en 16 van het Kinderrechtenverdrag. In het tweede geval betoogt verzoekende partij dat dit in hoofde van haar kind en de andere kinderen van haar Belgische partner een schending zou uitmaken van de artikelen 3.1, 6.2, 9, 16, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag. Zij stelt dat dit zou neerkomen op de impliciete 'verwijdering' van een Belgische kind alsook een Belgische vader. Verzoekende partij meent dan ook dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met de belangen van de betrokken kinderen.

De Raad merkt op dat artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig kan ingeroepen worden aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel is die specifiek ten aanzien van haar kind en deze van haar partner genomen wordt. Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten die er op gericht zijn de openbare orde en de nationale veiligheid te beschermen.

Verzoekende partij toont verder niet in concreto aan op welke wijze de bestreden beslissing de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van haar kind, zoals vervat in artikel 6.2 van het Kinderrechtenverdrag, zou in het gedrag brengen. Een inbreuk op deze bepaling wordt daarom niet aangetoond.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op de bepalingen van artikel 9.1 en 9.2 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden gesteld dat deze bepalingen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (R.v.St., nr. X, 21 oktober 1998; R.v.St., nr. X, 28 juni 2001). Ten overvloede dient bovendien te worden gesteld dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat de kinderen, waarnaar verzoekende partij verwijst, noodzakelijkerwijze gescheiden worden van de ouders. Indien het tot een scheiding zou komen dan is deze scheiding immers volledig het gevolg van de wijze waarop verzoekende partij en haar partner gevolg geven aan de bestreden beslissing.

Aangaande de vermeende schending van artikel 16 van het Kinderrechtenverdrag, kan worden gesteld dat ook dit artikel niet dienstig kan worden aangevoerd daar in het eerste onderdeel van het middel reeds werd besloten dat verwerende partij niet onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat in casu de vrijwaring van de openbare orde primeert op het

recht op gezinsleven van verzoekende partij. Zo er al sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven van het kind van verzoekende partij is deze inmenging derhalve geenszins willekeurig of onrechtmatig.

De Raad merkt verder op dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat het recht op onderwijs van het kind van verzoekende partij en de kinderen van haar partner in het gedrang komt. De kinderen, die legaal in het land verblijven, hebben immers de mogelijkheid om verder onderwijs te genieten. De bestreden beslissing heeft evenmin enig gevolg wat betreft de organisatie van het onderwijs in België. Een schending van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, in de mate dat deze bepalingen directe werking zouden hebben, wordt geenszins aangetoond.

Verzoekende partij blijft verder ook in gebreke om in concreto aan te tonen op welke wijze de beslissing waarbij haar geen verblijfsmachtiging wordt toegekend een schending zou inhouden van het recht op eerbiediging van de morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit, zoals voorzien in artikel 22 bis van de Grondwet, van haar kind of de kinderen van haar partner, zodat dit onderdeel van het middel evenmin kan leiden tot de vernietiging van de bestreden akte.

Verzoekende partij toont geen schending aan van artikel 22bis van de Belgische Grondwet en van de voornoemde bepalingen van het kinderrechtenverdrag.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

Er werd geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

mevr. I. CORNELIS,	toegevoegd griffier.
--------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.

